

Zpravodaj

I / 2 0 2 0

KOLPINGOVA DÍLA ČESKÉ REPUBLIKY

Vydává : Kolpingovo dílo České republiky z.s.
nám. Republiky 286/22, 590 01 Žďár nad Sázavou,
tel.: +420 566 585 010, mail: kolping@kolping.cz, web: www.kolping.cz

OBSAH

Pán nás volá ze svého kříže, meditace papeže Františka	1-3
Tomáš Lajkep odešel na věčnost	4-8
Postní doba a její symboly, zamyšlení Pavla Jajtnera	9-10
KR Štítary Příkladně šíří myšlenek A. Kolpinga	11-14
KR Velká Bíteš Zimní tábor	15-16
Nový e-shop. Pražská káva z TK Sejrek.	17
Kardinál Dominik Duka z karantény seniorům	18-19
Rozhovor s Bárou Augustýnovou, vedoucí KPC Spektrum	20-22
Zprávy z našich zařízení	23
Nabídka pro Kolpingovy rodiny	24-25
Velikonoční přání a bohoslužby v médiích	26
Akce, na kterých byste neměli chybět	27

Pán nás volá ze svého kříže, abychom opět našli život

Meditace Petrova nástupce při mimořádné pobožnosti Urbi et Orbi na náměstí sv. Petra

»Téhož dne večer« (Mk 4,35). Tak začíná evangelium, které jsme slyšeli. Již několik týdnů se zdá, že nastal večer. Husté temnoty zahaly naše náměstí, ulice a města; ovládly naše životy a vyplnily všechno ohlušujícím tichem a bezútěšnou prázdnotou, ochromujícími cokoli se namane. Je to cítit ve vzduchu, je to patrné na gestech a vyjadřují to pohledy. Dolehly na nás obavy a rozpaky. Jako učedníci z evangelia ocitli jsme se náhle v neočekávané a zběsilé bouři. Uvědomili jsme si, že jsme na stejné lodi, všichni zranitelní a dezorientovaní, ale zároveň důležití a nezbytní, všichni jsme povoláni veslovat společně, všichni se potřebujeme navzájem těšit. Na této lodi... jsme všichni. Jako oni učedníci,

kterí jedním hlasem a s úzkostí říkají: »Hyneme« (v.38), tak i my jsme postřehli, že nemůžeme jít každý dál na vlastní účet, nýbrž pouze společně.

Je snadné vžít se do této příhody. Obtížné je pochopit Ježíše. Zatímco učedníci jsou přirozeně vylekaní a zoufalí, On byl na zádi, v té části lodi, která se potápí nejprve. A co dělá? Navzdory pozdvižení klidně spí, s důvěrou v Otce – v evangeliu vidíme Ježíše spát pouze tady. Když je probuzen, utiší víchr a vody a obrátí se k učedníkům vyčítavým tónem: »Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?« (v.40).

Snažme se porozumět. V čem spočívá nedostatek víry učedníků, který je protikladem Ježíšovy důvěry? Nepřestali v Něho věřit, vždyť se na Něho obracejí. Podívejme se však, jakým způsobem: »Mistře, je ti to jedno, že hyneme?« (v.38). Je ti to jedno. Mysleli, že Ježíšovi na nich nezáleží, nestará se o ně. Je to jedna z nejhorších věcí, slyšíme-li mezi sebou, v našich rodinách slova: „Nezáleží ti na mně?“. Tato věta zraňuje a rozbouří srdce. Otrásla také Ježíšem, protože nikomu jinému na nás nezáleží více než Jemu. A vskutku, jakmile je požádán, zachraňuje svoje malomyslné učedníky.

Bouře demaskuje naši zranitelnost a odhaluje falešné a povrchní jistoty, na kterých jsme vystavěli své programy a plány, zvyky a priority. Ukazuje nám, že jsme nechali usnout a opustili to, co živí, podporuje a posiluje náš život a naši komunitu. Bouře odkrývá všechny snahy o vytěsnění a opominutí toho, co oživuje duši našich národů, odhaluje každý pokus o umrtvení pomocí zdánlivě „spasitelných“ návyků, neschopných dovolávat se našich kořenů a evokovat paměť našich starců, čímž se zbavujeme imunity nezbytné pro vyrovnání se s protivenstvím.

Bouří spadly masky oněch stereotypů, jimiž jsme zastírali svoje „ego“ ve stálé snaze o vlastní image, a znovu byla odhalena ona (požehnaná) sounáležitost, od níž se nelze odtrhnout: sounáležitost bratří.

»Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?«. Pane, tvoje Slovo nás dnes večer zasáhlo a dotýká se všech. V tomto našem světě, který miluješ více než my, jsme se hnali vpřed plnou rychlostí a měli dojem, že jsme mocní a schopní všeho. Chtíví zisku, jsme se nechali pohltit věcmi a strhnout spěchem. Nezastavili jsme se na tvoje volání, neprocitli jsme tváří v tvář planetárním válkám a nespravedlnostem, neslyšeli jsme křik chudých i naší těžce nemocné planety. Vyzývavě jsme pokračovali a mysleli si, že budeme v nemocném světě navždy zdraví. Nyní, když jsme na rozbouřeném moři, tě prosíme: „Probud’ se, Pane!“.

»Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?«. Pane, obracíš se k nám výzvou, výzvou k víře. Výzvou, v níž nejde ani tak o to věřit, že Ty existuješ, nýbrž jít za Tebou a důvěřovat Ti. V této postní době zní tvoje naléhavá výzva: „Změňte smýšlení“, »obrat’ se ke mně celým svým srdcem« (Jl 2,12). Voláš nás, abychom se chopili tohoto času zkoušky jako času volby. Není to čas tvého soudu, ale našeho soudu: čas vybrat si mezi tím, na čem záleží, a tím, co pomíjí, oddělit to, co je nezbytné, od toho, co nezbytné není. Je to čas k opětovnému usměrnění běhu života vstříc Tobě, Pane, a vstříc druhým. A cestou můžeme hledět na mnohé naše příkladné druhy, kteří vprostřed strachu reagovali odevzdáním svého života. Tak působí moc Ducha, jež se vylévá a přetváří v odvážnou a velkodušnou odevzdanost. Život Ducha je s to vykoupit, docenit a ukázat, jak jsou naše životy sprádaný a neseny obyčejnými lidmi, kteří jsou obvykle opomíjeni a nevyskytují se na titulních stranách novin a časopisů, ani na velkých přehlídkách nejnovějších show, ale nepochybně dnes píší rozhodující události našich dějin: lékaři, ošetřovatelé a ošetřovatelky, zaměstnanci supermarketů, uklízečky, pečovatelské, dopravci, pořádkové síly, dobrovolníci, kněží, řeholnice a mnoho a mnoho dal-

ších, kteří pochopili, že nikdo se nezachrání sám. Tváří v tvář utrpení, v němž se poměřuje opravdový rozvoj našich národů, objevujeme a zakoušíme Ježíšovu velekněžskou modlitbu: »at' všichni jsou jedno« (Jan 17,21). Kolik jen lidí denně prokazuje trpělivost a dodává naději, snaží se nerozsévat paniku, nýbrž sdílenou odpovědnost. Kolik otců, matek, prarodičů a učitelů ukazuje našim dětem nepatrnými všedními gesty, jak čelit a překonat krizi novým uzpůsobením zvyklostí, pozvednutím zraku a podnětem k modlitbě. Kolik lidí se modlí, obětuje a přimlouvá za dobro všech. Modlitba a tichá služba jsou naše vítězné zbraně.

»Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?«. Počátkem víry je uznání, že potřebujeme spásu. Nejsme soběstační, sami se utopíme: potřebujeme Pána jako kdysi mořeplavci hvězdy. Pozvěme Ježíše na loďky svých životů. Odevzdejme mu svoje obavy, aby je přemohl. Jako učedníci zakusíme, že s Ním na palubě neztroskotáme. Vždyť v tom je Boží moc, že obrací v dobro všechno, co se stane, i to nepěkné. On vnáší klid do našich bouří, protože s Bohem život nikdy neumírá.

Pán nás uprostřed bouře interpeluje a vybízí, abychom vzbudili a aktivovali solidaritu a naději, jež jsou s to upevnit, podpořit a dát smysl těmto hodinám, kdy se zdá, že všechno ztroskotává. Pán se probouzí, aby probudil a oživil naši velikonoční víru. Máme kotvu: v Jeho kříži jsme byli spaseni. Máme kormidlo: v Jeho kříži jsme byli vykoupeni. Máme naději: v Jeho kříži jsme znovuzrozeni a obejmuti, aby nás nic a nikdo neoddělil od Jeho výkupné lásky. Uprostřed izolace, v níž trpíme nedostatkem přízně a setkání, zakoušíme nedostatek mnohého, slyšíme ještě jednou zvěst, která je naší spásou: vstal z mrtvých a žije vedle nás. Pán nás volá ze svého kříže, abychom opět našli život, který nás čeká, hleděli na ty, kteří se nás dovolávají, posílili, rozpoznali a podnítily milost, která v nás přebývá. Nezházejme skomírající plamínek (Iz 42,3), který nikdy neochoří, a dejme vzplanout naději.

Obejmout Jeho kříž znamená najít odvahu obejmout všechny rozpory nynější doby, vzdát se na chvíli svého bažení po všemohoucnosti a majetku a dát prostor kreativě, kterou může vzbudit jedině Duch svatý. Znamená to najít odvahu otevřít prostory, kde všichni pocítí, že jsou povoláni, a dopustit nové podoby pohostinnosti, bratrství a solidarity. V Jeho kříži jsme byli spaseni, abychom přijali naději, které umožníme posilovat a podporovat všechna možná opatření a cesty, jež nám mohou pomoci se opatrovat a chránit. Obejmout Pána, abychom objali naději: to je síla víry, která osvobozuje od strachu a dává naději.

»Proč se bojíte? Proč ještě nemáte víru?« Drazí bratři sestry, z tohoto místa, které vypráví o skálopevné Petrově víře, chtěl bych dnes večer svěřit vás všechny Pánu na přímlovu Madony, Spásy jeho lidu, mořské hvězdy uprostřed bouře. Z této kolonády, která objímá Řím a svět, at' na vás sestoupí Boží požehnání jako útěchyplné objetí. Pán at' žehná světu, daruje zdraví tělu a útěchu srdci. Žádáš nás, abychom neměli strach. Naše víra je však slabá a jsme bázlivi. Ty však, Pane, nenechej nás napospas bouři. Zopakuj znovu: »Vy se nebojte« (Mt 28,5). A my, spolu s Petrem, »hod'me na Něj všechnu svou starost, vždyť Tobě na nás záleží« (srov. 1 Petr 5,7).

Přeložil Milan Glaser (Radio Vatikán)

„Bouře odhalila naše falešné jistoty.“
Papež František během mimořádného požehnání *Urbi et Orbi* za zastavení pandemie koronaviru na náměstí sv. Petra ve Vatikánu v pátek 27. března 2020.

Tomáš Lajkep odešel na věčnost

Zemřel čestný předseda KR Velká Bíteš

V roce 2005 mu dávali desetiprocentní šanci, že přežije rok. Byl tu s námi ještě patnáct let. 18. března 2020 v blízkosti své ženy Evy zemřel Tomáš Lajkep. Lékař, psychiatr, primář, zakládající předseda Kolpingovy rodiny, bývalý předseda bítešských lidovců, herec, výtvarník. Jeho smysl pro humor, pronikavé myšlení i jasné životní hodnoty byly pro mnoho z nás inspirací.

TOMÁŠ LAJKEP HRÁL DIVADLO.

Ve hře Manon Lescaut ztělesnil pana Duvala.

I kvůli své nemoci strávil řadu let v Bruselu, kde jeho žena pracuje jako překladatelka u Rady Evropské unie. Když se po zlepšení zdravotního stavu v roce 2011 z Bruselu do Velké Bíteše vracel a stal se primářem Dětské psychiatrické nemocnice, ptal jsem se jej, na co se v Bíteši nejvíc těší. Odpověděl: „Nejvíc se těším na to, že v Bíteši prostě budu.“ A to byl on. Člověk, který se zabýval etikou, filosofií, politikou, kandidoval několikrát do parlamentu, ale který měl vždy blízko k normálním lidem a Bítešáci ho měli rádi.

CIMRMANOVSKÉ DOBY- TÍ SEVERNÍHO PÓLU. PAMATUJETE?

Tomáš Lajkep po boku Filipa Fouska a Tomáše Kučery

V posledních měsících se jeho stav výrazně zhoršil a vyžadoval celodenní obětavou péči své ženy Evy. Ta zmínila, že spolu strávili krásný poslední den života: „Poslední dny skoro pořád spal. Ten poslední den měl víc energie. Dokonce jsem si s ním zahrála šachy, které jsme spolu v životě nehráli. V podvečer jsme šli ke kapličky, pomodlili jsme se a dali si požehnání. A říkali jsme si, jaký to byl krásný den. Nic nenasvědčovalo tomu, že to bude den poslední. Když jsme se vrátili, začal povídat, že je strašně unavený. Jakmile dolehl na postel, začal naříkat a chroptět a za pět minut byl mrtvý.“

MUDr. TOMÁŠ LAJKEP, PhD.

* 15. 2. 1964, + 18. 3. 2020, ženatý, tři děti Ester, Kristián, Dominik

1989 – vystudoval medicínu v Brně.

1993 - složil atestaci z oboru obecné psychiatrie.

1996 - stal se zakládajícím předsedou bítešské Kolpingovy rodiny Velká Bíteš, kterým byl do roku 2005.

2002 - ukončil doktorandské studium na FF MU v Brně, státní zkouška z filosofie.

Zabýval se otázkami bioetiky, vyučoval etiku na Lékařské fakultě Masarykovy univerzity

2004 - postihlo jej nádorové onemocnění hlavy.

2010 - po intenzivní léčbě se mu ulevilo, vrátil se do zaměstnání v Lounech.

Od roku 2011 do května 2016 byl primářem v Dětské psychiatrické nemocnici ve Velké Bíteši.

2012–2016 byl předsedou KDU-ČSL Velká Bíteš.

Od května 2016 už byl odkázán na péči své ženy – jeho stav se rychle zhoršoval.

2020 – umírá po boku své ženy Evy.

TOMÁŠ LAJKEP – POLITIK

Před volbami do Evropského parlamentu v roce 2014.

TOMÁŠ LAJKEP – MALÍŘ

Takto namaloval Velkou Bíteš.

Tomáš Lajkep měl výrazné umělecké sklony. Ve Velké Bíteši dal dohromady "hereckou společnost", která se po jeho odchodu bohužel rozpadla. Tomáš také byl vášnivý amatérský malíř. Protože tušil, že konec se blíží, přál si ještě uskutečnit výstavu svých obrazů ve Schrobenshausenu. Tu jsme spolu s tamní Kolpingovou rodinou připravovali na letošní květen, ale kvůli koronaviru musí být odložena. Tomáš se jí už nedožije...

Tomáši, díky za všechno a za to, že jsi byl s námi.

Ladislav Koubek
předseda KR Velká Bíteš

Jak budete vzpomínat na Tomáše Lajkepa?

Tomáš Kučera

Na Tomáše budu vzpomínat jako na kamaráda, souseda, a především jako na člověka, jehož nešlo jednoduše „zaškatulkovat“ a který mě dokázal často v mnohém překvapit.

Oslovalo mě, jak dokázal nést svoji nemoc. Pamatuji si, jak na začátku svého onemocnění v klidu, bez emocí shrnul, jaká je možnost, že bude žít víc jak dva roky. Ani si nevzpomínám, že by si stěžoval nebo se trápil omezeními, která mu nemoc přinášela. Naopak, začal dělat to, co mu omezení dovozovala. Místo únavné chůze jezdit na kole, malovat levou rukou a později se věnovat linorytům. Budu vzpomínat na společně strávené chvíle, které byly spojeny s dobrou zábavou, dobrým vínem a zajímavými diskusemi. V těch mě často překvapil, jak se na věci dokázal dívat z úplně jiné strany. Líbilo se mi, jak byl zvědavý na názory ostatních a jak dokázal pokládat provokativní otázky, jimiž člověka donutil nahlížet na danou věc z více úhlů.

Budu na něho vzpomínat jako na člověka, který mě obohatil jednak svojí sdílenou zkušeností psychiatra, ale také svým zájmem o etiku, politiku, výtvarné umění, poezii a divadlo.

Eva Brázdilová

Jak budu vzpomínat na Tomáše? Jako na zahajovatele diskusí. Vážila jsem si na něm jedné věci – nelpěl na hmotných věcech a také mu nezáleželo na tom, co si o něm kdo myslí. Proto byl svobodný v utváření si názoru na věc, i když to bylo zrovna v protiproudu. Často se v diskusích s námi, přáteli, záměrně postavil na stranu protivníka, jen proto, aby nás přinutil „dostat ze sebe v argumentaci to nejlepší“.

Pamatuji si, že tak asi před dvaceti lety, když jsem se s Tomášem seznámila, mě diskuse s ním přiměly přemýšlet nad mnoha problémy ohledně etiky a medicíny. Dokud jsem neměla názor důkladně podložený argumenty,

tak jej Tomáš lehce rozbil. Byl zvyklý na ostré diskuse díky svému působení na lékařské fakultě na katedře etiky. Právě tato jakási jeho tvrdohlavost spojená však s duší lékaře a malíře mi bude opravdu chybět.

Jak budete vzpomínat na Tomáše Lajkepa?

V mysli mi silně utkvěl moment, kdy jsme si spolu povídali po návratu jeho choroby, on mi pohlédl do očí a pronesl: „Evo, já už asi nikdy nebudu ordinovat!“ A to se mi opravdu sevřelo srdce – jen druhý lékař pochopí, jak závažné sdělení to je. U Tomáše to byl počátek smíření se s tím, že odchází. Čest jeho památce.

Ludmila Fatěnová

Jako na veselého člověka a dobrého kamaráda. Známe se hned od doby, kdy přišel pracovat do Bíteše. Najednou se objevil v kostele při jeho opravách a pak už jsme se potkávali různě a stále víc – na mších, v rámci Kolpinga, při zpívání ve schole, na společných rodinných dovolených a dalších a dalších setkáních při modlitbě, povídání, oslavách. Víím, že byl hlavní předlohou pro scénář jedné bakalářské povídky, ale nikdy jsem mu o tom neřekla.-). Někdy jsme velkou část rozhovoru vedli v citátech Címrmanovců a velmi rád diskutoval na všechna možná témata. Po některých diskusích jsem si připadala, že už mi stanovil diagnózu, ale tento svůj pocit jsem mu také nikdy neprozradila :-). Velmi ráda a často na něho budu vzpomínat, materiálu mám opravdu dostatek.

P. Miroslav Slavíček

S Tomášem Lajkepem jsme se víc sblížili až v poslední fázi jeho života, která byla již zřetelně poznamenána jeho vleklou a těžkou nemocí, kterou statečně přemáhal svou houževnatostí, filosofováním i duchovním životem. Byl to učenec, který dovedl kamarádsky poučit a přítel, který uměl odborně, a dokonce s humorem poradit. Já jako kněz a někteří moji přátelé mu osobně vděčíme za rady lékaře a psychiatra v jedné osobě, které ochotně poskytoval, dokud mu to jeho zdravotní stav umožňoval. Myslím, že některým psychicky trpícím lidem tak mohl zachránit život, kdy už nevěděli kudy kam a viděli jenom stmívání svého života. Mimo to jsem měl tu milost a čest ho poznat také jako bytost umělecky založenou. Jednou větou vyjádřeno: V pravdě renesanční a křesťanská osobnost, jejíž paprsky se dotýkají srdcí lidí nejenom ve Velké Bíteši. Na samotný závěr mé krátké vzpomínky na pana doktora Lajkepa považuji za důležité zdůraznit mimo jiné také to, že měl štěstí takto klidně dožít díky velkému a obětavému nasazení své manželky a asistenci sousedů a přátel. Na zázemí pacientů se totiž často zapomíná. A proto vyslovuji čest jeho památce, ale také vyjadřuji obdiv a poděkování jeho manželce Evě, dětem a všem, kteří pomáhali.

*O životě rodiny Lajkepovy natočila Česká televize v roce 2011 dokument z cyklu Rodinné křížovky. Je k dispozici na www.ceskatelevize.cz v archivu pořadů pod názvem : „Jen tak v Bruselu.“
Publikované názory Tomáše Lajkepa najdete zde: lajkep.blog.idnes.cz*

Jak budete vzpomínat na Tomáše Lajkepa?

Michaela Hanzelková

Tomáš byl

- spolehlivou časomírou, když jsme u nich v obývacíku táhli zkoušky scholy dlouho do noci (22.30 = čas jít na kutě – a všichni zpěváci, hajdy domů)
 - odborníkem ve svém oboru – jeho v tisku uveřejňovaným názorům k etickým otázkám dneška přitakávalo široké okolí
 - milovníkem básní Vladimíra Holana – dodnes si pamatuju svůj úžas nad malou Ester, sotva školačkou, deklamující Holanovy náročné verše, které ji naučil tatínek...
 - dobrovolným konzultantem a zároveň jazykovým editorem diplomky o středověkém umění – už dávno si díky němu nemyslím, že filozofie je jen prázdné tlachání (a taky si dávám pozor na přechodníky:-))
 - zapáleným malířem, který se nebál mě vpustit do své pracovny a pobrat tam obrazy na výstavu v kostelní věži, ač sám právě pobýval v Bruselu
 - především však vtipným a výstižným glosátorem a dobrým člověkem
- Tomáši, díky a necht' je Ti tam nahoře už jen krásně...

+

Věřím, že můj Vykupitel žije...
mé oči ho uvidí.

Kniha Job 19,25

S tichým zármutkem oznamujeme, že po velmi dlouhé a těžké nemoci odešel k Pánu náš drahý manžel a tatínek

MUDr. Tomáš Lajkep

Zemřel dne 18. března 2020 ve věku 56 let. S našim zesnulým se rozloučíme v sobotu 28. března 2020 ve 14 hodin v kostele sv. Jana Křtitele ve Velké Bíteši. Po obřadech bude uložen do rodinného hrobu.

S láskou a vděčností
manželka Eva
dcera Ester s manželem
synové Kristián a Dominik

Postní doba a její symboly (zamyšlení Pavla Jajtnera)

Postní doba pro mě začíná slovy: „Pamatuj, člověče, že jsi prach a v prach se obrátíš!“ (Srv. Gen 3,19). Tato slova bychom si měli připomínat častěji než jedenkrát za rok. Nejlépe každý den. Škoda, že těch, kteří si je připomenou alespoň na Popeleční středu, je už v našem národě menšina. Pomyšlení na to, že jsme prachem, totiž nabádá člověka k pokoře. Pokoru potřebujeme v této nezdravě sebevědomé době víc než cokoli jiného. Pokora sluší každému. Stačí se rozhlédnout: důvod k ní nikdy nechybí: naše vlastní ubohost a nedostatečnost a naproti ní velkorysost některých našich bližních... Naše vlastní neschopnost a nevědomost a naproti ní schopnosti a znalosti jiných... A k tomu třeba ještě každý večer naše osobní bilance nesplněných předsevzetí a drobných i větších selhání...

Pro mě je však největším důvodem k pokoře *Tajemství*: Jsme prachem, dokonce hvězdným prachem. Taková je naše skutečná fyzikální podstata. Každý atom našeho těla vznikl ve výhních termionukleárních reakcí v některé z vyhaslých hvězd. Jako lidské bytosti nadané rozumem a svobodnou vůlí jsme ve vývoji poznání dospěli až na samotný práh toho největšího tajemství, kterým je stvoření, život, naše myšlení, naše schopnost Boha. To je největší ze všech dobrodružství. Jak to, že jsme schopni myslet? Jak to, že svět je sdělitelný? Svět, odpovídá Aristoteles, je sdělitelný proto, že sám obsahuje myšlenku. Dříve než byl svět, musel být projekt světa. To lze ještě rozumem pochopit. Ale dál už je zase jen *Tajemství*... Jsem rád, že smím věřit. Smím také doufat, že se mně odpovědi na všechna tajemství jednou dostane cestou osobního sdělení.

Opakem pokory je pýcha. Ten nejhroznější z hříchů. Pýcha je droga. Pýcha je závislost. Pýcha to byla, která přivedla lidi na myšlenku: „Budeme jako Bůh“. Uplynula tisíciletí a nic se nezměnilo: Je stále více těch, kteří chtějí být jako Bůh. Počet babylonských věží všeho druhu roste v našich časech *nade všechny meze*. Jak ubohá je pýcha trpaslíků na kopcích, kteří se považují za státníky? Jak ubohá je pýcha hlupáků s plnou prkenicí. Nabízí se otázka: Proč nám Pán posílá takové lidi do cesty? Soudím, že proto, aby nám ukázal, jak se nemáme chovat. Aby nám ukázal, že pravou cestou k Němu je opak pýchy, jímž je pokorné uznání, že nejsme nic než prach a že světu kolem sebe i Jemu nemůžeme nabídnout nic jiného, než vlastní ubohost.

Ale i na pýchu je jeden univerzálně účinný lék. Pokud ji nedokážeme dostatečně potlačovat v kterémkoli životním období tím, že se poctivě snažíme jít za tím, kdo je Cesta, Pravda a Život, je tu ještě jedna jistota. První ze tří zaručených životních jistot, kterými jsou stáří, nemoc a smrt. Gulbrandsenovu úchvatnou trilogii „Věčně zpívají lesy“, „Vane vítr z hor“ a „Není jiné cesty“ jsem četl v životě několikrát. A vždycky jinak: V sedmnácti mě okouzlaval dramatický příběh, mužná síla rodu Björndalů, tragika i velikost lásek, motiv spravedlivé odplaty... V pětácti jsem již začal vnímat významnější sdělení tohoto skvostu světové literatury: že totiž smyslem života není ani odplata, ani hromadění bohatství, ale konání dobra. Příběh Dagů z Medvědího dolu jsem si naposledy přečetl loni v létě. A jdu tesat do kamene tuto jedinou větu, kterou jsem na stovkách stran trilogie objevil až po své šedesátce: „Životu porozumíme teprve tehdy, až nás stáří zbaví veškeré pýchy“.

Postní doba a její symboly (zamyšlení Pavla Jajtnera)

Nevím, zda mě léta zbavila pýchy zcela, ale určitě z velké části. Už není, nač bych mohl být pyšný. Vím, že jsem prach a jsem svobodnější. Méně pýchy znamená méně drogy, méně drogy znamená méně závislosti. Méně závislosti znamená více svobody. Radím každému: zbavuj se pýchy každý den. Nečekej na stáří. Každý se stáří nedočká. Poznej, že jsi prach a budeš svobodnější.

Prach je cosi nicotného. Vítr jej přivane a vítr jej odvane, a nezůstane nic. Měníme se v prach tempem, které bere dech: Popeleční středa loňská jako by byla teprve včera. Ten loňský popel jsem ještě nestačil smýt. A je to dobře. Nedá mně zapomenout, co jsem. Nevím, moji milí, kdy se to stalo (nebo snad teprve stane?) vám, ale mně se to stalo kolem padesátého roku věku: smrt, která byla doposud *smrtí těch druhých*, se stala mou vlastní smrtí. Byl jsem překvapen, jak málo mě to překvapilo. Toho, co nám není zcela cizí, se méně bojíme. Proto mě po-mýšlení na smrt ani příliš neděsí. Jen mně to stále naléhavěji připomíná: „Je třeba být připraven!“ Budme připraveni. Třeba tak, že se pokusíme odhodit i malý kousek pýchy. Malý kousek závislosti na věcech tohoto světa.

Platí i pro náš prach, že jej vítr přivane, vítr odvane a nezůstane nic? Věřím, že s naším prachem je to jinak.

Smíme doufat, že náš prach není prachem obyčejným. Výsadou našeho lidského prachu je *naděje*. Naděje, tot' země *Zaslíbená*, jež čeká na konci putování pouští. Je mnoho metafor života. Třeba: *Slzavé údolí*. Postní dny, které nám mohou připomínat naši *životní pout'*, jsou takovou metaforou života nepochybně také. V duchu *radostné zvěsti Dobrého Po-selství* (Evangelia) však všechny meta-fory života, nezřídka paradoxně, vy-povídají o naději. Symbolických čtyřicet dní postní doby nám připomíná čtyřicet let putování pouští do Země zaslíbené.

Čtyřicet dní postu uplyne a bude se zase zpívat *Exsultet*, úchvatná velepíseň *Tajemství Velké noci*, „v níž *Kristus, rozlomiv pouta smrti, jako vítěz vstal z hrobu*“. Čtyřicet dní uplyne a bude se zase zpívat velepíseň *radosti*: „co by nám prospělo, že jsme se narodili, kdybychom nebyli vykoupeni“. My však smíme věřit, že jsme vykoupeni byli a z této víry pramení naděje, že není nic, čeho bychom se museli bát. Ani stáří, ani nemoci, ani smrti.

xxx

Pavel Jajtner

KR Štítary příkladně pracuje na šíření myšlenek bl. Adolpha Kolpinga (číslo 52 časopisu MILUJTE SE!)

ukazoval odpověď církve: P. Adolf Kolping

Kdo se přidrží Boha, toho On nenechá padnout...

Kdo byl muž, po kterém nese jméno Mezinárodní Kolpingovo dílo s půl milionem členů v 56 zemích všech kontinentů? Na životě blahoslaveného P. Adolfa Kolpinga (1813–1865) vidíme zřetelně to, co se v různých obměnách odehrává i v našich životech – jen je to u nás někdy nedotažené, protože to předčasně vzdáme. A co to je? Skutečnost, že všechno, co prožíváme, včetně bolestných a nepříjemných zkušeností, kterým by se člověk nejraději vyhnul, je připraveno v Božím plánu, aby se to dalo využít k dobrému, pro nás i pro druhé...

Dobrý základ

Jak bychom mohli charakterizovat život a poslání Adolfa Kolpinga jednou větou? Je to muž, který ukazuje, jak je dobré, když se odpovědi na problémy hledají ve světle víry. Ale také to, že Církev dokáže nabízet odpovědi na aktuální situace. Je zajímavou shodou okolností, že své dílo v Kolíně nad Rýnem započal se sedmi lidmi v přesně tentýž den, kdy Karel Marx před zaplněnou halou Gürzenich ve stejném městě předčítal Komunistický manifest.

Adolf Kolping se narodil 8. prosince 1813 v městečku Kerpen, nedaleko Kolína nad Rýnem jako čtvrté z pěti dětí. Ty nejlepší základy dostal již v rodině. Žilo se u nich sice skromně, ale v ovzduší upřímné víry a pěkných blízkých vztahů. O pěkné, doslova rodinné vztahy se pak snažil při všem, co v životě dělal. Ne náhodou se základní organizace dnešního Mezinárodního Kolpingova díla u nás i ve světě nazývají „Kolpingovy rodiny“.

Už pan učitel Statz objevil Adolfova nadání a živý zájem o vzdělání. Ale kde měli chudí rodiče vzít peníze, aby synovi platili další studium na gymnáziu? A tak jako třináctiletý chlapec nastoupil

Fotografie P. Adolfa Kolpinga

Foto: Wikimedia Commons

... muž, který ukazoval, jak je dobré, když se odpovědi na problémy hledají ve světle víry.

do učení k obuvnickému mistrovi. Tuto „nevýhodu“ dokázal ve svém budoucím životě mnohonásobně zúročit tak, že se při jeho další činnosti stala velkou výhodou.

Když už něco děláš, tak pořádně

I když necítil, že by to bylo něco, co ho naplňovalo, snažil se naučit se řemeslu co nejlépe. Později o svém řemesle řekl: „Vždy jsem si vysoce vážil svého obuvnického stavu a vážně jsem usiloval o to, aby mě v tomto řemesle nikdo nepřetrumfнул.“

Po vyučení strávil jako tovaryš osm roků na vandru z jednoho města

do druhého a nechával se zaměstnávat v různých dílnách, podobně jako to dělali i ostatní řemeslníční tovaryši. To vše ovlivnilo jeho životní hledání. Sám o tom říká: „Poznal jsem mnoho lidí, viděl jsem život z té dobré i zlé stránky. A nakonec, když jsem si o všem uctnil svůj obrázek, poznal jsem, jak jsem nešťastný.“ Tak jako každý člověk chce hledat štěstí – ale nechce hledat jen to své vlastní! Hledá, jak dát svému životu hlubší smysl. A postupně se rozhoduje: stanu se knězem! To je to, k čemu mě Bůh zve...

Cesta k uskutečnění tohoto rozhodnutí ale nebyla snadná ani krátká.

Členové Kolpingovy rodiny v průvodu při slavnosti Heimatfest v německém Schwelmu

Foto: Wikimedia Commons, Frank Vincentz (CC BY-SA 3.0)

Lukrativní nabídka

A jak už to bývá u těch, kteří se rozhodnou zcela se zasvětit Bohu, přišla i v tomto

případě vynikající a nečekaná nabídka z druhé strany. Jeden mistr, u kterého Adolf nějaký čas pracoval, si ho velmi oblí-

bil. Jednou přišel s nečekaným návrhem. Nabídl mu svou jedinou dceru a firmu k tomu. Adolf na to vzpomíná: „Mistr byl ke mně jako otec, tvrdil, že má dvě děti, a že kdyby věděl, že zůstanu v jeho domě, že by spokojeně umíral. Když jednoho dne znovu stočil řeč k této záležitosti a divil se, že nesáhnu oběma rukama po nabízeném štěstí, odešel jsem do svého pokojíku...“

Nedokázal mistrovi v tu chvíli říci, že má jiný záměr. „Ve své jizbě jsem se vypla- kal a s křížkem v ruce obnovil své před- sevzetí stát se knězem a prosil o pomoc,“ pokračuje Adolf ve svých vzpomínkách. A dodává: „Pocítil jsem mimořádnou posilu, vrátil jsem se do dílny, sedl si proti mistrovi a řekl jsem: „Mistře, najdu si novou dílnu...“

Důvěra v Boží pomoc

Ani pak to ale nebylo jednoduché. Dřív než mohl nastoupit do kněžského semi- náře, musel si doplnit potřebná stu- ▷

A jak už to bývá u těch, kteří se rozhodnou zcela se zasvětit Bohu, přišla i v tomto případě vynikající a nečekaná nabídka z druhé strany.

Foto: Wikimedia Commons

... mistr, u kterého Adolf pracoval, mu nabídl svou jedinou dceru a firmu k tomu.

Kolpingova rodina Štítary příkladně pracuje na šíření myšlenek blahoslaveného Adolpha Kolpinga

vždy v pondělí večer. Program setkání býval pestrý – nikdy však nechyběla modlitba a něco, co by prakticky povzbudilo k životu podle katolické víry.

Jako kvásek, který promění těsto

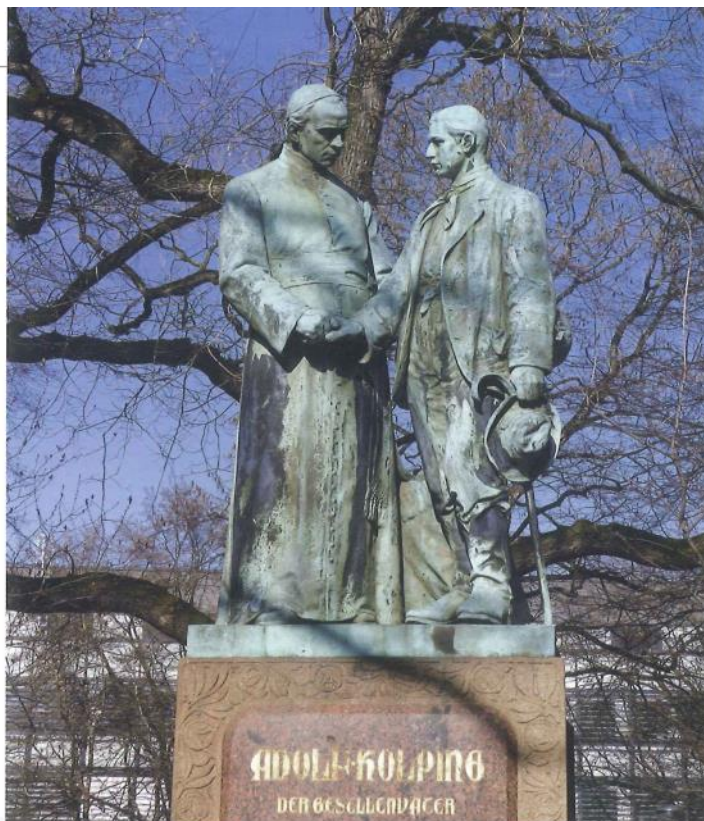
Vedení spolku zajišťovalo tovaryšům přednášky, které jim otvíraly širší obzory v jejich oborech a v základních znalostech potřebných pro život. Na setkáních se zpívalo i diskutovalo – na zvláštní přání otce Adolfa se však nikdy nesklouzávalo do politiky. Byl totiž toho názoru, že spíše než řešit struktury společnosti je třeba věnovat se jednotlivým lidem. Ti, když sami budou kvalitní, pomohou ovlivnit dění kolem sebe, aby se vytvářelo spravedlivé a bratrské ovzduší ve společnosti. (Pozn. red.: Tím se nijak nepopírá úloha křesťanů v politice a důležitost jejich zapojení do ní. Otec Adolf to však neviděl jako své poslání. Vnímal, že Bůh ho zve k tomu, aby společnost pomáhal měnit k lepšímu skrze změnu jednotlivců. Ostatně, bez této změny – a to i u křesťanů a křesťanských politiků – je každé angažmá v politice marné a společnému dobru neprospěje.)

Dobré vztahy, radost a víra jako základ

Zvláštním znakem katolických tovaryšských spolků bylo bratrství a radostnost. Otec Adolf si byl vědom také toho, že jakékoli řešení společenských problémů, které by postrádalo jako základ život podle katolické víry, by bylo jen řešením dočasným a neúplným. Stavba na písku, bez nosného základu... A tak právě v době kolem revolučního roku 1848, kdy to ve společnosti jen vřelo a různí revolucionáři burcovali k třídnímu boji, vzniklo díky P. Adolfu Kolpingovi něco zcela jiného – dílo s nedozírným dosahem, které nerozdělovalo, ale sjednocovalo, které neřešilo jednu nespravedlnost druhou nespravedlností, ale povzbuzovalo k šíření dobra a napomáhalo objevit hodnotu člověka milovaného Bohem.

Přeložení na vlastní žádost

Katolický spolek tovaryšů v Elberfeldu se brzy rozrostl, ale otec Adolf tušil, že je třeba jít dál. Proto se sám přihlásil s prosbou o přeložení do největšího města v celé té oblasti – do Kolína nad Rýnem. Když se na jaře 1849 loučil se svým spolkem tovaryšů v Elberfeldu, ten měl již 140 členů. V Kolíně mu bylo svěřeno místo dómského vikáře.

Pomník na Kolpingově náměstí v Kolíně nad Rýnem (sochař J. B. Schreiner)

Současně s Marxem, ale jinak

Jeho hlavní starostí na novém místě však bylo založit i tam katolické spolky pro tovaryše. Ani zde nebyly začátky snadné. Poprvé se sešel s prvními sedmi tovaryši v těsné, špatně osvětlené školní učebně 6. května 1849. Právě v tutéž chvíli a v témže městě řečnil v úplně jiném duchu Karel Marx před přeplněným sálem Gürzenich – přednášel tzv. *Komunistický manifest*.

Je zajímavé uvědomit si, že levicová komunistická ideologie nevzešla z Východu, z Ruska. Její původ je na Západě. Zde v 19. století vznikla, odtud se na konci 19. a začátku 20. století dostala do Ruska a Německo v tom hrálo významnou roli. Je to země Karla Marxe, Bedřicha Engelse. A také Lenin přijel do Ruska těsně před revolucí z Německa... V Rusku, mezi zaostalými a nevzdělanými „masami“, se podařilo začít uskutečňovat to, co tehdy v Německu příliš neuspělo. Byla to však ideologie, která přišla ze Západu – a zvlášť z Německa! (Je potřeba upozornit, že dnes se nejrůznější levicové ideologie opět nešíří „odněkud z Východu“, ale z univerzit západní Evropy a Severní Ameriky. – pozn. red.). Bylo by zajímavé podrobněji

Jeho heslem bylo:
„Připravujeme novou budoucnost tím, že ji pomůžeme vychovat.“

prozkoumat, jakou měrou se na neúspěchu levicové ideologie v Německu 19. století podílel svou široce rozvětvenou vzdělávací činností otec Adolf Kolping a další křesťané. S určitostí však můžeme říci: kdo je vzdělaný a zakotvený ve své křesťanské víře, není snadno manipulovatelný různými ideologiemi.

Dílo roste a nese plody

I přes drobné začátky se kolínský katolický spolek tovaryšů brzy rozrostl, takže v lednu 1850 už měl 550 členů a bylo třeba zajišťovat nové prostory pro setkávání a také nové kněze a spolupracovníky pro vedení dalších větví spolku. To vše bylo především záležitostí otce >

ukazoval odpověď církve: P. Adolf Kolping

V době Kolpingova působení procházel Západ bouřlivými celospolečenskými změnami: průmyslová revoluce, národně-osvobozené revoluce, nové ideologie... (dobová litografie zachycující boje monarchistů a republikánů během Břežnové revoluce v Berlíně roku 1848)

Kentenicha. Tovaryši brzy pochopili, jak mnoho jim tyto spolky nabízejí, rádi přicházeli a přiváděli i další. A vyrůstali z nich lidé pevně zakotvení v katolické víře, všestranně připravení pro životní úkoly spojené s jejich řemeslem a také s posláním být dobrými manžely, otci rodin, ale i kvalitními občany. To byla konečně odpověď Církve na aktuální problémy, související s prudkými změnami ve společnosti, které vyvolal nástup nového společenského řádu.

Nespokojil se s tím, čeho dosáhl

Otec Adolf se však nespokojil s tím, čeho už bylo dosaženo, protože věděl, že toto řešení může napomoci i mnoha dalším mladým lidem v řadě dalších měst. Cestoval, promlouval, zakládal, povzbuzoval, přednášel... Pro naše české čtenáře může být zajímavé, že na svých cestách v roce 1856 navštívil také již existující spolek v Praze! K tomu všemu hodně psal a publikoval. Zakládal tzv. Tovaryšské domy.

Byl rovněž vyhledávaným kazatelem.

I když se často setkával s nepříznivým přijetím u těch, kteří si myslí, že řídí svět, nikdy mu nechyběla Boží pomoc.

Ukázal cestu

Když 4. prosince 1865 umíral, existovalo již 420 tovaryšských spolků, a to nejen v Německu, ale na mnoha místech Evropy až po Turecko, a dokonce i ve Spojených státech amerických.

Toto jeho velké dílo vycházelo z osobní žité víry – a k tomu vedl i ostatní. I když se nebránil sociálním reformám, přesto pokládal za důležitější „reformy smýšlení“ než „strukturální reformy“. A čas mu v tom dal za pravdu. Jeho heslem bylo: „Připravujme novou budoucnost tím, že ji pomůžeme vychovat.“

Papež Jan Pavel II. ho prohlásil 27. října 1991 v Římě za blahoslaveného. Při této příležitosti mimo jiné řekl: „Církve se nemůže a nesmí odvrátit od sociální otázky... Musí vstoupit do života a nesmí se bát boje!“

P. Marek Dunda ■

Zdroj:

Festing, Heinrich. *Stretnutie s Adolphom Kolpingom*. Vydavateľstvo Michala Vaška; Prešov, 2005.

Církve má odpověď

Co přináší sociální učení Církve? Není možné to vystihnout v několika větách. Zjednodušeně shrnuto: nabízí principy, které vedou k řešení jednotlivých situací ve prospěch člověka, rodiny a celé společnosti. Jedná se o taková řešení, která ob stojí před Bohem. Nabízíme široké veřejnosti sociální učení Církve srozumitelným způsobem tak, aby mohlo být více uplatňováno v praxi. Církve má totiž odpověď na problémy dnešního světa, dnešních lidí. Sada tří DVD **Sociální učení církve** se sérií devíti krátkých filmů na toto téma byla v minulosti přílohou časopisu **Milujte se!**. Stále je možné ji objednat jen za příspěvek na výrobní náklady (60 Kč za celou sérii) a obyčejné poštovné na adrese redakce nebo pomocí kuponu na str. 60.

Sociální nauka církve

- 1) předkládá zásady uvažování,
- 2) formuluje měřítka pro posuzování,
- 3) nabízí směrnice pro činnost.

(z Katechismu katolické církve)

Na tábor také v zimě? Proč ne! KR Velká Bíteš uspořádala zimní tábor

O pololetních prázdninách na přelomu ledna a února si bítešské děti užily krátký tábor, který se uskutečnil v Měříně. Nesl se v duchu filmu *Karlík a továrna na čokoládu*. Z táborové výpravy nám účastníci poslali dopis.

„Drazí občané celého světa, já Willy Wonka jsem se rozhodl, že letos umožním pěti dětem navštívit svoji továrnu. Kromě toho na jedno z pěti dětí čeká zvláštní prémie, o které se nikomu ani nesnilo.“ S vidinou získání zlatého kupónu jsme se ve čtvrtek 30. ledna shromáždili na náměstí v Bíteši, odkud jsme autobusem zamířili až k slavné továrně Willyho Wonky. Před vchodem čekala čtveřice šťastlivců, kteří svůj zlatý kupón již našli. Což znamenalo jediné, pátý zlatý kupón ještě nemá svého nálezce. A co se nestalo, Karlík Bucket roztrhl obal Wonkovy čokolády a hle, poslední kupón byl na světě! Jako Karlíkovi přátelé jsme ho samozřejmě doprovodili až do Wonkovy továrny, kde jsme společně prošli nástrahami

NA TÁBOR DORAZILI I UMPALUMPOVÉ
Jsou to pomocníci Willyho Wonky.

**30. LEDNA BÍTEŠSKÉ
DĚTI VYRAZILY NA
MINITÁBOR.**
*Uspořádala jej
Kolpingova rodina.*

a lákadly tohoto čokoládového světa. Společně s Karlíkem jsme pomáhali Willymu Wonkovi objasnit záhadu ztraceného receptu a naše snažení nezůstalo neoceno.

Z továrny jsme se vraceli zpět do Bíteše v krásných firemních tričkách čokoládovny, s kufry plnými čokolád, akciemi

Wonkovy čokoládovny, ale hlavně se spoustou skvělých vzpomínek a zážitků.

Tereza Kučerová

**V MĚŘÍNĚ
BYLO
VESELO.
Konala se
zde i
módní
přehlídka.**

DĚTI SI TÁBOR UŽILY...
A vedoucí už chystají tábory na léto.

Nový e-shop Kolpingova díla. Nabídka pražené kávy z TK Sejřek.

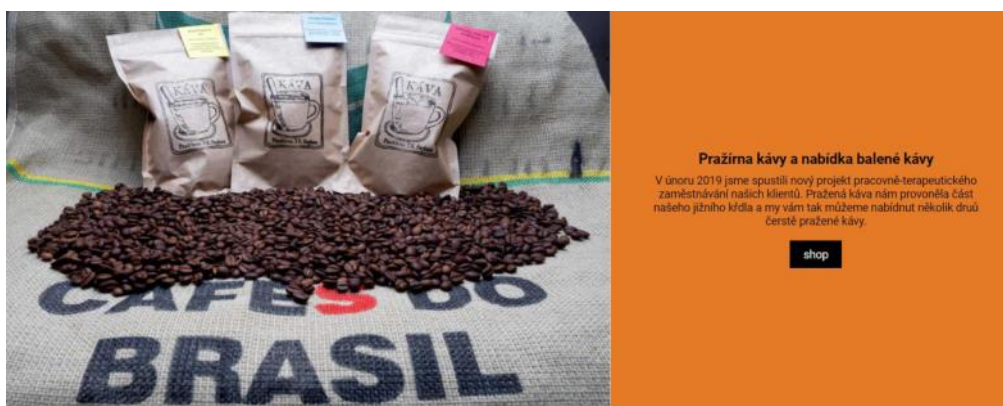
Podívejte se na náš nový , kde si můžete objednat nejen oblíbenou kávu upraženou v Terapeutické komunitě Sejřek, ale také jiné výrobky at' už z kovářské, nebo keramické dílny.

Pokud tedy hledáte inspiraci pro originální dárek, neváhejte a obraťte se na nás!

<http://eshop.kolping.cz/>

V únoru 2019 jsme spustili nový projekt pracovní-terapeutického zaměstnávání našich klientů. Pražená káva nám provoněla část našeho jižního křídla a my vám tak můžeme nabídnout několik druhů čerstvě pražené kávy.

Kardinál Dominik Duka z karantény seniorům

Přinášíme vám dopis, který kardinál Dominik Duka, předseda ČBK, adresuje seniorům.

Drazí moji přátelé senioři, blízcí nejen v Kristu, ale i věkem; bratři a sestry!

Zdravím vás ze svého bytu na pražských Hradčanech, kde trávím čas své karantény, jak jistě víte. Mám v porovnání s běžným režimem trochu více času a má trvalá solidarita s vámi pojednou nabyla velice konkrétních, hmatatelných rozměrů. Dopis, tato klasická forma komunikace, pořád neztratil své kouzlo. Jistě i vaši blízcí si rádi přečtou vaše dopisy, vzpomínky na doby minulé i pocity v současnosti, které jim třeba napíšete během chvilky, kdy se nemůžete vidět a cítíte se osamělí.

Většina z nás se narodila v období kolem druhé světové války. Patříme ke generaci, která, na rozdíl od našich rodičů nebo prarodičů, už neměla možnost zažít velký moment zrození naší státní vlajky. Když jsme si před pár dny, 30. března 2020, připomínali její stoleté narozeniny, málokdo si zároveň s tímto velkým výročím uvědomil, že to bylo právě před 100 lety, kdy naši zemi a evropský kontinent stále ještě druhým rokem pustošila španělská chřipka.

Po 100 letech nás nyní zasáhla vlna další velké, celosvětové epidemie. A naše představy o tom, že pro nastávající mladé generace – generace vašich dětí, vnuků a prav-nuků – přichází konečně po době totality a útlaku ona krásná epocha plná svobody a možností, se nám najednou bortí. Neříkám to proto, abychom chápali současnou situaci se skleslou myslí a s rukama v klíně! Poukazují zde na tyto souvislosti proto, že stejně tak jako na začátku 20. století směly

krásné okamžiky První republiky přijít až po překonání první světové války a zmíněné pandemie španělské chřipky, tak příchodu tolik vytoužené svobody před 30 lety předcházela druhá světová válka a dlouhé období totality, byť s pár světlými okamžiky. Ty nejkrásnější momenty našeho života i života našich rodičů a prarodičů se často odehrávaly na pozadí velmi těžkých a bolestných etap a situací. Musíme vidět, že Bůh zasahuje do dějin světa nejen krásnými slovy, ale také opravdovou intervencí v našich časech. Mění svět a mění ho vždy k našemu dobru. Jsme svědky toho, jak se mezigenerační rozdíly stírají, starost o bližního a vlna solidarity nejsou prázdnými pojmy, jak se ukázalo v nezištném tvoření roušek a dalších pomůcek. Starají se o nás naše rodiny, přátelé, dobrovolníci všech věkových kategorií. Ohleduplnost, kdy najednou nejde jen o sebe sama, ale také o toho druhého, se jistě zapíše i do našich dějin.

Můžeme se spolehnout na naše vyspělé zdravotnictví a být hrdí na naše vědecká pracoviště,

kteřá směle drží krok s nejvyspělejšími zeměmi světa, ať už je to Liberecká technická univerzita nebo ČVUT. V domovech důchodců, a to nejen církevních, nejednou zůstává s nakaženými seniory celý personál a v karanténě dál obětavě pečuje o svoje klienty. Chci při této příležitosti konkrétně, mezi jinými, poděkovat a vyzvednout náš Charitní domov pro seniory v Mukařově. V tomto místě byl v internaci, tedy také v izolaci, kardinál Beran v době komunismu. Personál tohoto domu zůstává v karanténě se svými klienty! Myslím, že je to krásný příklad! Vedení Arcidiecézní charity Praha je v podobné situaci jako i my, také na základě kontaktu s panem biskupem Karlem jsou v ochranné lhůtě. Chci poděkovat jak panu řediteli Němcovi, tak jeho zástupci, kteří jsou také s námi se všemi solidární.

Chtěl bych vás ujistit, že s vámi jsme skutečně solidární. Otec biskup Karel Herbst na nemocničním lůžku zápasí s nemocí, s oním koronavirem, jednoduše řečeno s čínskou chřipkou, já se svými kolegy zůstáváme v ochranné lhůtě, včetně zaměstnanců arcidiecézní charity. Jsem s vámi solidární v modlitbě, stejně tak jako jsem solidární, když sloužím každé ráno mši svatou v arcibiskupské kapli, kterou můžete sledovat denně od 7:15 na mém Facebookovém profilu. Zde jsem s vámi spojen a je to vaše i moje, naše společná mše svatá.

Moji drazí, můžeme mít a mějme skutečně důvěru! Protože jsme v dobrých rukou; především jsme v rukou Božích.

A to nejen my, ale i právě ta mladší a nejmladší generace, na které nám záleží nejvíc, více než na nás samotných, a která má ještě celý život před sebou. Tak, jako naši rodiče a prarodiče nás učili vkládat naše ruce do rukou Božích, tak, jak složené ruce tvoří gotickou podobu naší katedrály (jak to geniálně vystihl mistr Precilík v Křížové cestě, vybudované patnácti umělci v blízkosti Kuksu), předejme tuto zkušenost dál. Vždyť víme, že naše modlitby, především ty dětské modlitby, naše první setkání s Kristem v podobě Prvního svatého přijímání, jsou vzpomínkami na to, že mnohé těžkosti a mnohé nemoci jsme překonali díky Božímu zásahu.

Vám všem, vašim rodinám, dětem, vnukům, pravnukům, blízkým, přátelům a celé naší zemi vyprošuji Boží milost.

Myslím na vás, Bůh vám žehnej!

+ Dominik kardinál Duka

Převzato z: www.cirkev.cz foto: Martina Řehořová, ČaV)

Rozhovor s Bárou Augustýnovou, vedoucí Kontaktního a poradenského centra Spektrum

Kdy a proč jsi vstoupila do služeb Kolpingova díla?

Můj vstup do služeb Kolpingova díla, konkrétně do Kontaktního a poradenského centra Spektrum, byl poněkud složitější. Absolvovala jsem celkem tři výběrová řízení a osobní pohovory, než se „naplno“ podařilo. J První pokus se nevydařil, to bylo v létě roku 2009. Já tedy přijala práci v NZDM v Novém Městě na Moravě. V zimě stejného roku, pak bylo vypsané další výběrko, tentokrát na terénního pracovníka na dohodu, přihlásila jsem se znovu, a to vyšlo. Od prosince 2009 jsem tak začala s Jožinem Soukalem a Honzou Sobotkou chodit terény ve Žďáře. Práce mě bavila a já zjišťovala, že mi klienti Kontaktního centra jsou blíží než klienti NZDM. A pak přišlo to třetí výběrko, vypsané na plný úvazek. Tehdy jsem trochu zvažovala, zda se do něj hlásit či ne. Nakonec jsem se rozhodla, že to do třetice zkusím. Přece jen už jsem měla o něco málo víc zkušeností a už jsem věděla, že je to práce pro mě. Zadařilo se a v listopadu roku 2010 jsem mohla nastoupit na plný úvazek. To, co mě na téhle práci nejvíc lákalo, byla práce s klienty, stálo za to se jim věnovat, byl to smysluplně trávený čas. Navíc zde byl velký potenciál k rozvoji terénů v jiných lokalitách, vyhledávání klientů, kteří o nabízených službách nevěděli, nebo věděli, ale prozatím z různých důvodů služby nevyužívali. Takové dobrodružství. Stálo za to být trpělivá.

V současnosti jsi vedoucí KPC Spektrum. K této pozici jsi se vypracovala postupem času. Byla to složitá cesta? Jak k tomu došlo?

Především to nebyl můj cíl, takže z mého pohledu ta cesta nebyla vůbec složitá. Vě-

Barbora Augustýnová, DiS., vedoucí Kontaktního a poradenského centra Spektrum

novala jsem se práci, která mě bavila a naplňovala, nebyla stereotypní, stále byl prostor k seberealizaci. Navíc Jožin byl skvělý vedoucí, umožňoval mi podílet se na spoustě věcech, které mě posouvali dál. Bavilo mě vyhodnocovat práci s klienty, psát různé zprávy o realizaci terénů pro jednotlivá města, dodávat Jožinovi různá čísla do průběžných a závěrečných zpráv, zároveň jsem trávila hodně času přímou prací s klienty, takže to bylo tak hezky vyvážené. Zajímaly mě věci v pozadí služby, jako bylo její financování, mohla jsem se podílet na přípravě projektů o dotace, zároveň jsme neustále posouvali službu dál, rozšiřovali jsme lokality, kde jsme poskytovali terén, usilovali o získání dalších měst, jako byl třeba Havlíčkův Brod. Občas mě sice napadalo, že se nebudu

moci nijak profesně posunout, jelikož Jožin byl letitý vedoucí káčka a bylo jasné, že odcházet nebude. Víceméně jsem s tím byla smířená, ale neměla jsem potřebu kvůli tomu měnit práci. Stále to byla velmi podmětná práce. Nabídka vedení káčka přišla naprosto nečekaně a byla jsem tím dost zaskočená. Vlastně to nebyla ani tak nabídka, jako spíš oznámení. I když mi dal pár dní na promyšlení J Den, kdy mi to Jožin sdělil, si pamatuju, jako kdyby to bylo před týdnem. Na káčku jsme si tehdy střídali dovolené a Jožin se ohlásil s návštěvou u nás doma. Myslela jsem si, že mi předá nějaké provozní věci, instrukce k době, kdy tam nebude. A místo toho mi sdělil, že dojde v Kolpingově díle ke změnám. Bylo zapotřebí, aby mělo svého odborného ředitele, což měl být právě on, a tudíž by byli rádi, kdybych mohla vzít vedení káčka namísto něj. Celou věc jsem promýšlela, na jednu stranu to byla velká příležitost, možnost onoho profesního posunu, byla jsem poctěná tím, že ve mně měli důvěru. Na druhou stranu jsem měla obavy, jestli to nebude větší sousto, než které zvládnou, obavy, že zklamou. Zvítězila touha si to alespoň zkusit, zjistit zda to dám nebo nedám, objevit třeba další své schopnosti, ale i rezervy a možnosti, na kterých můžu dál pracovat, učit se novým věcem. Otevírali se mi další příležitosti. A tak jsem na této pozici od září roku 2015.

Komu KPC pomáhá a jaké služby poskytuje?

Kontaktní a poradenské centrum Spektrum pomáhá lidem, kteří užívají především nelegální návykové látky, lidem, kteří jsou ohroženi užíváním návykových látek a také osobám blízkým uživatelů drog. Může jít o členy rodiny, ale i partnery, partnerky či přátele. Z převážné části naši kliente-

Bez dobrého a sehraného týmu by to nešlo.

lu tvoří lidé užívající pervitin nitrožilně. Nicméně díky evropským projektům jsme mohli rozšířit poskytování služeb také lidem užívajícím alkohol, kteří žijí bezdomoveckým způsobem života. Poskytované služby vychází z principů minimalizace rizik, které s sebou užívání drog nese a principu ochrany veřejnosti. Naším cílem tak je co nejvíc zmírnit dopady užívání návykových látek na samotného člověka, ale i na veřejnost. Důsledky užívání drog jsou velmi široké, dotýkají se somatické a psychické stránky, ale i oblasti sociálně právní. Proto je práce s našimi klienty velmi pestrá, ovšem klade poměrně velké nároky na samotné pracovníky. Práce s klienty je založená na důvěře a vztahu s nimi. Nabízíme jim bezpečné prostředí, kde je nikdo neodsuzuje, kde jsou respektováni.

Z konkrétních služeb jde o distribuci zdravotního materiálu klientům, nutného k bezpečné aplikaci, testování klientů na přítomnost protilátek infekčních nemocí jako je HIV nebo žloutenky typu B a C, poskytujeme zdravotní ošetření, asistenci, informace z různých oblastí a individuální poradenství.

Klienti v našem zařízení mohou využít potravinový a hygienický servis, praní prádla. Pracujeme s motivací klientů ke změnám a odkazujeme do návazných institucí. Blízkým osobám nabízíme rodinnou terapii, poradenství a informace. Veškeré služby jsou nabízeny klientům s možností anonymity a bezplatně.

Nacházíš ve své práci smysluplnost? Vidiš za sebou hmatatelné výsledky, nebo musíš hlavně sama sebe utvrzovat v přesvědčení o potřebnosti této práce?

Bezpochyby ano. Smysluplnost této práce je pro mě jednoznačná. Ostatně bych nejspíš nemohla 10 let pracovat na místě, která by neměla smysl. Žádné přesvědčování se o potřebnosti tak není vůbec zapotřebí. Některé výsledky hmatatelné jsou, jiné ne. Zpočátku bylo potřeba si uvědomit, co je cílem této služby, a pak výsledky práce vidíte. Je také potřeba si uvědomit, co vnášíte do životů samotných klientů. Smysl své práce, jsem hodnotila a rekapitulovala před několika měsíci, v momentě úmrtí dlouholetého klienta. V té chvíli jsem si kladla otázku, zda to celé má smysl. Odpovědí mi pak bylo to, že i

když klient zemřel, díky naší službě měl o něco kvalitnější život, měl v nás důvěru, měl kolem sebe lidi, na které se mohl obrátit, kteří mu poskytovali podporu a respekt. A tak je to i u mnoho dalších klientů. Vnímám, že pro spoustu z nich jsme často jediní, kdo je neodsuzuje, mluví s nimi rovnocenně, kdo jim dává naději, že život může být i jiný, že se dá zvládnout i zdánlivě nepřekonatelné. Jsme podporou klientům, kteří se ocitli ve výkonu trestu odnětí svobody a rodina, jejich nejbližší se od nich odvrátili, stejně tak klientům, kteří jsou na ulici. Těm všem dodáváme pocit, že nejsou na své potíže sami, že je tu pro ně toto zařízení, pracovníci, kterým na nich záleží. Vnímám ze strany klientů jejich vděk za to všechno, ať už je přímo vyjádřený či nikoli. Z povahy naší služby se často stává, že klient přestane služby využívat a my nevíme, z jakého důvodu. Zda se odstěhoval, přestal brát a naše služby tak již nepotřebuje, nebo se stalo cokoliv jiného. Pak se však stává, že se nám někdo po letech ozve na FB nebo mejlem a napíše, jak se mu teď daří, že má spokojený život, rodinu, práci a že nám děkuje za pomoc, protože tohle všechno se stalo i s naší zásluhou. A takové věci vás dál utvrdí v tom, že tato práce smysl má, i když výsledky nemusí být hned znatelné.

Jaké máš plány do budoucna?

Zajímavá a vlastně pro mě těžká otázka. Život mi jednou za čas přinese to, že veškeré plány do budoucna, které mám, najednou neplatí, nenastanou a já tak musím všechno přehodnotit, vyrovnat se s tím, uvědomit si, jak snadno pomíjí věci a některé vztahy jsou a na čem mi skutečně záleží. Dalo by se tak říci, že mým plánem je nyní vytvořit nový plán. Tak, abych měla jasno v tom, kam směřuju, čeho chci dosáhnout a co mi k tomu napomůže. Takovým krátkodobým plánem, který to trochu vše drží pohromadě je, že chci zdárně ukončit své studium na Univerzitě Palackého v Olomouci. Nyní mám spoustu věcí, na které jsem hrdá a nesmírně si jich vážím. Jsem součástí skvělého týmu, mám práci, která mě doposud naplňovala. Mám kolem sebe lidi, na které se můžu spolehnout, kteří mě podporují, důvěřují mi a v jejichž přítomnosti se cítím dobře. Lidi, kteří mě posouvají dál, ukazují mi jiný, stejně hodnotný pohled na život a svět. Možná však i přesto brzy nadejde čas vykročit jiným směrem.

Děkuji Ti za rozhovor

Michael Kubík

Zprávy z našich zařízení

Rodinné centrum SRDÍČKO

Dětský karneval

Ve čtvrtek 20. února jsme v Srdíčku přivítali spoustu malých i velkých masek na Dětském karnevalu. Pro děti byl připraven zábavný program i bohatá tombola. Za fotografie děkujeme p. Daně Sádovské.

Jana Kamarádová, vedoucí RC Srdíčko

Centrum primární prevence Spektrum

Ve Žďáře jsme jeden „Tým“

I letošní rok se věnujeme naplno práci v oblasti prevence. Účastníme se důležitých jednání pro oblast naší činnosti a spolupracujeme na Žďársku jako Tým pro mládež.

Pro rok 2020 máme hlavní témata činnosti:

- rizikové užívání drog a alkoholu u dětí na ZŠ (vytvoření záložky na weby základních škol ohledně návykových látek, informace pro rodiče)
- možnosti volnočasových aktivit pro děti
- pokračování a udržení fungující spolupráce
- publicita
- vytvoření loga týmu pro mládež

Setkání týmu pro mládež proběhlo 20. 2. 2020 v budově Úřadu práce Žďár nad Sázavou, kde bylo na programu: vstupy jednotlivých členů týmu a jejich aktuální dění; představení Poradenského centra Kolping v zastoupení Renaty Horké a Kateřiny Součkové; prohlídka prostor Úřadu práce s odborným vstupem o činnosti Ing. Alena Zavadilová; představení preventistky PČR Lenky Prokopové; hlasování o ocenění za počin roku za přínos v oblasti prevence rizikového chování. Setkání se velice vydařilo, bylo přínosné a obohacující o nové kontakty.

Za tým CPP Spektrum ☺

Foto: 20. 2. 2020, Setkání Týmu pro mládež, budova Úřadu práce Žďár n. Sázavou

Nabídka pro Kolpingovy rodiny

Kolpingovo dílo ČR provozuje celou řadu sociálních zařízení, jejichž nabídka služeb může být zajímavá a inspirativní také pro mnohé členy Kolpingových rodin.

Vedoucí jednotlivých zařízení nám proto poslali nabídku, které můžete v případě zájmu využít. Pokud by Vás některá z nich zaujala, nebojte se na nás obrátit a my vše domluvíme.

Michael Kubík

KPC Spektrum

1. Zdravotní materiál, poradenství a testování na infekční nemoci lidem užívající nelegální návykové látky.
2. Poradenství lidem, kteří mají ve svém okolí někoho, kdo užívá návykové látky.
3. Rodinné poradenství a rodinné terapie, rodinám, které řeší problematiku užívání návykových látek praxe studentům v oboru sociální práce, sociální pedagogika apod. (podmínky: minimální věk 20 let, dlouhodobá praxe – alespoň 14 dní). Praxe u nás v Centru, ale zprostředkujeme i možnost praxe v jiném městě, nejen v Kraji Vysočina (týká se oborů – sociální práce, školství, adiktologie a jinak příbuzných).
4. Stáže lidem, zájímajícím se o problematiku závislostí (minimální věk 20 let).
5. Informativní programy do škol (SOU, SŠ, VOŠ) o naší činnosti (na území okresů Žďár nad Sázavou a Havlíčkův Brod).
6. Edukační materiály, plakáty, komiksy, rozvrhy pro děti i dospělé.

Kontakt: Barbora Augustýnová,
barbora.augustynova@kolping.cz

CPP Spektrum

1. Informační servis v oblasti prevence rizikového chování dětí a mládeže – pro děti i rodiče, příbuzné
2. Praxe u nás v Centru, zprostředkujeme i možnost praxe v jiném městě, nejen v Kraji Vysočina (týká se oborů – sociální práce, školství, adiktologie a jinak příbuzných)

3. Edukační materiály, plakáty, komiksy, rozvrhy pro děti i dospělé

Kontakt: Petra Nováčková,
petra.novackova@kolping.cz

Adiktologická ambulance Kolping

Žďár nad Sázavou

Zabýváme se ambulantně poradenstvím a léčbou všech závislostí.

Nabídka:

1. Stáže na individuální nebo skupinové terapii.
2. Poradenství v oblasti závislostí (testování, tabák či THC u dítěte...).
3. Doporučení co dělat, když někdo blízký má obtíž, kam se obrátit.
4. Besedy, workshopu na téma závislostí, nemocí, jak se u dětí vyvarovat závislostí.

Informace: www.ambulance.kolping.cz

Kontakt: Josef Soukal,
josef.soukal@kolping.cz

TK Sejřek

1. Odbornou stáž od 1 do 7 dní.
2. Poradenství v oblasti léčby duálních diagnóz.
3. Dobrou kávu z pražírny TK Sejřek.

Kontakt: Jan Mokry,
jan.mokry@kolping.cz

RC Srdíčko, Family a Senior Point

Oblast práce s dětmi a rodinami

Zkušenosti v pedagogické práci s dětmi od 2 do 5 let

1. Přípravy a mnoho inspirace pro vedení kroužků pro předškoláky (konkrétně angličtina, hudební kroužek Zpívanky nebo kroužek Šikovné ručičky).
2. Metodická podpora a inspirace pro organizování pobytových akcí pro rodiny s dětmi a příměstských táborů pro děti mladšího školního věku.
3. Možnost absolvování praxí studentů středních pedagogických škol i jiných typů škol (pokud škola nevyžaduje praxi v registrované sociální službě).
4. Možnost absolvování praxe v rámci rekvalifikačního kurzu Chůva pro děti do zahájení povinné školní docházky.
5. Databáze lektorů pro vedení přednášek, besed a kurzů (témata: vztahy v rodině, výchova dětí, zvládání obtížných situací ve výchově, partnerské vztahy, oblast prevence a řešení různých zdravotních

6. Možnost exkurzí a stáží pro pracovníky rodinných či komunitních center, burzy nápadů, sdílení dobré praxe.
7. Psychologické poradenství v tíživých životních situacích a možnost rodinné terapie psychosomatických poruch – obojí je poskytované pro veřejnost zdarma.
8. Zkušenosti s pořádáním velkých akcí pro rodiny s dětmi (karnevaly, velikonoční dílny, Den dětí, Adventní tvořivé dílny, Mikulášská nadílka, vánoční besídka).

Oblast práce se seniory

1. Databáze lektorů pro vedení přednášek a besed (bezpečnost seniorů, zdravotní obtíže v seniorském věku, psychologie seniorů, sociální problematika) a rukodělných kurzů a akcí.
2. Zkušenosti v oblasti práce se seniory, možnost sdílení dobré praxe při práci s touto cílovou skupinou.
3. Možnost návštěvy Senior Pointu k odpočinku a přátelskému posezení s představení činnosti Senior Pointu např. v rámci výletu do Žďáru a okolí, tipy na cíle výletu do města a okolí.
4. Metodická podpora pro organizace, které začínají pracovat se seniory (nepobytové služby k podpoře aktivního trávení volného času seniorů, včetně zajištění základního poradenství při různých obtížích v seniorském věku).

Kontakt: Jana Kamarádová,
jana.kamaradova@kolping.cz

Nyní si můžete zakoupit v našem **e-shopu** čerstvě praženou kávu z naší pražírny v Sejřku.

AKCE 1+1 ZDARMA!

Ke každému zakoupenému balení kávy (150g) od nás dostanete další zdarma!

Přímé přenosy bohoslužeb v týdnu 6. - 13. 4. 2020

Všem, kdo se nemohou zúčastnit mše svaté v kostele, nabízíme přehled bohoslužeb vysílaných během následujících dní přímým přenosem v Televizi Noe, Radiu Proglas a České televizi.

Vedle těchto sdělovacích prostředků lze využít také internetové přenosy bohoslužeb z farností, poutních míst a dalších kostelů. Jejich přehled lze najít na webu MseOnline.cz. Televize Noe nabízí **od pondělí do středy v 7.00 bohoslužbu**, kterou slaví papež František v kapli Domu sv. Marty, dále vždy **v poledne** mši svatou z kaple ostravského studia Telepace a **v pondělí a středu ještě od 18.00 bohoslužbu** opět z kaple Telepace. Bohoslužby velikonočního třídního bude stanice přenášet z Vatikánu: mši svatou na památku Večeře Páně bude papež František celebrovat v bazilice sv. Petra na Zelený čtvrtek v 18.00, velikopáteční obřady v 18.00 a křížovou cestu na náměstí sv. Petra pak ve 21.00, na Bílou sobotu začíná velikonoční vigilie ve 21.00 a mše svatá o slavnosti Zmrtvýchvstání pak v 11.00. Další velikonoční bohoslužby odvysílá Noe z kostela sv. Václava v Ostravě: o velikonoční neděli v 18.00 a v pondělí velikonoční v 10.30.

V nabídce Radiu Proglas jsou mše svaté řazeny od pondělí do středy v 18.00. Stanice nabízí také přenosy z velikonočního třídního: na Zelený čtvrtek v 17.30, velikopáteční obřady v 15.00, velikonoční vigilie na Bílou sobotu ve 20.30 a mši svatou o neděli velikonoční v 9.00. A ve stejný čas nabídne posluchačům také mši svatou na velikonoční pondělí. Během týdne také Proglas k modlitbě růžence – v pondělí, úterý a středu od 20.00 a ve čtvrtek a pátek od 22.30 – a ve středu od 15.10 také k modlitbě křížové cesty.

Česká televize na svém druhém programu odvysílá bohoslužbu na Zelený čtvrtek v 17.30, z kostela sv. Jakuba v Brně a také velikonoční vigilii na Bílou sobotu ve 20.30 z baziliky Nanebevzetí Panny Marie na Strahově.

Více na www.cirkev.cz

Nadcházející akce

Návštěva generálního sekretáře Mezinárodního Kolpingova díla Markuse Demeleho v ČR

Navštíví nás generální sekretář IKW Markus Demele. Bude to jeho první návštěva u nás, během které mu chceme ukázat aktivity Kolpingova díla ČR, zařízení která provozujeme a jistě dojde také na setkání s vedením a členy KD ČR.

Pout' a Shromáždění členů Kolpingova díla ČR

Poutní mše svatá Kolpingova díla ČR bude tentokrát opět spojená s místní věžnickou poutí. Slavnostní mši svatou bude sloužit Dominik kardinál Duka, duchovní správce Kolpingova díla

Výjezd členů Kolpingových rodin do Lince

Ve spolupráci s Kolpingem Horní Rakousko jsme naplánovali víkendový pobyt v Linci a okolí. Nebude chybět setkání s místními členy Kolpingových rodin, výlety do okolí, nebo prohlídka Lince.

VŠECHNY TYTO PLÁNOVANÉ AKCE JSOU Z DŮVODU PANDEMIE KORONAVIRU PROZATÍM ODLOŽENY. DOUFAME VŠAK, ŽE SE USKUTEČNÍ V NÁHRADNÍCH TERMÍNECH.

Svoje příspěvky, dotazy nebo náměty zasílejte na
nebo poštou na adresu:

Kolpingovo dílo ČR, nám. Republiky 286/ 22, Žďár nad Sázavou 591 01

Více informací o našich akcích najdete také na

facebook

<http://eshop.kolping.cz/>